

ARXIU MONTSERRAT PUJOL. Nadal 2004

Per a desitjar-vos un veritable Nadal, ¿què més necessari, en el món que estem, que començar i acabar amb paraules de pau? Anhels de Montserrat Pujol.

*Jo voldria amb passa certa traspasar tot aquest món
i, trobant la porta oberta, posar un bes en cada front.
Cantant càntics d'al·leluia, fer imperar enmig d'ell la pau.
Si una onada se n'enduia l'odi vil que el vol fer esclau!*

UNA CARTA del poeta Enric Balaguer i Mestres

7 gener 2004

Benvolgut P. Jaume Gabarró:

Us saludo cordialment. Passat el tragí nadalenc em plau dir-vos el meu goig per la vostra felicitació sempre ben acompanyada amb l'alenada i el record de l'estimada Montserrat Pujol. Els seus versos –un arxiu inesgotable– tenen encara el do de la captació del bon dir, amb l'encert d'una imatge senzilla i atractiva. No cansa. Tothora fidel al ritme intern de cada vers, el seu pas ens evoca el pas de la vera poesia que s'escola lleugera i treballada. Tota ella ens parla d'un esforç i d'una il·lusió que ens costa de percebre en la poesia actual. Us estimo molt la tramesa, puix que molt em plau rellegir-ne els poemes sempre edificants en la lírica i en l'esperit. Cent per cent cristians, cent per cent poètics.

Preguem els uns pels altres. Felix Any 2004.

Abraçades. [Rúbrica]

UN LLIBRE

Ha sortit editat un bell record i semblança de Montserrat Pujol en el llibre de la molinenca M. Teresa Riera *Fem memòria* (2003).

EVOCACIONS

A les seves velleses Montserrat Pujol continuava conreant la lectura. Un dels llibres que li va deixar el P. Joan Canals, el seu fill salesià, era una deliciosa biografia i "floretes" d'una pobra nena que juntament amb el seu pare vivia de demanar caritat –de fer de captaire– pels pobles de Castella, al voltant de Cantalpino (Salamanca), on havia nascut. Havent sentit la crida de Déu, i després de fer el noviciat a Sarrià (Barcelona), va acabar essent la senzilla sor Eusebia Palomino Yenes (1899-1935), de les Filles de Maria Auxiliadora, a Valverde del Camino (Huelva). Joan Pau II la va beatificar el 25 d'abril d'aquest any, destacant la intensa espiritualitat i profunda humilitat de la seva vida diària, estimant i servint, camí "fascinador" de santedat que deixa especialment per als joves del nostre temps. Montserrat Pujol, amb l'expressió i la mirada més que no pas amb paraules –me'n recordo–, va manifestar –avançant-se al judici del Papa– que n'havia quedat extraordinàriament captivada.

Referència bibliogràfica: Manuel Garrido Bonaño, osb, *Sor Eusebia Palomino Yenes, fma*. Editorial CCS, M. 2004, 268 pàgines. ●♣●

Aquest any, el 5 de setembre, el papa ha beatificat, també, un gran català, jove cristià, metge i sacerdot, el Dr. Pere Tarrés (Manresa, 1905-1950), que tant estimava el Nadal, com la nostra autora Montserrat. Unes frases de P. Tarrés:

"Nadal és tot un poema. De segur que no trobaríem una paraula tan plena de records, d'imatges i de sentiments, com Nadal. ... Perquè Nadal és com un rou suavíssim que cada any ens davalla del cel, per entendre els nostres cors esmussats per tantes lluites en mig del món. ... Nadal apar que purifiqui l'ambient, i que faci el cel més blau, i que faci brillar més les estrelles... Nadal transforma l'ambient del món, de tot el món per unes hores, per recordar la naixença d'Aquell que vingué a portar la Pau entre els homes de bona voluntat...". Són paraules introductòries a una narració simpatiquíssima, referent a ell i a les seves germanes, titulada *El nostre primer Pessebre*, que està a punt d'editar-se en un opuscle que es dirà *Pere Tarrés i el pessebre*.

NADALES

*És Nadal! Deu-nos, oh Infant,
la venturosa follia
d'una perenne alegria,
emmarcada en nostre cant.*

*Volem veure el Naixement,
volem la llum de l'estable.
Volem un cor ben amable
per estimar en tot moment. (1969)*

*Oh quina troballa! Enmig del Nadal
veiem la riassa del Déu eternal.
Riassa feconda de pau i de llum;
alegria fonda que el cor no consum.*

Dintre la cova un estel
i un flam davall la parpella.
I ni una engruna de gel
per empal·lidir l'estrella. (1971)

Ara que és Nadal, del cor
bandegem les teranyines;
i a les mans, en lloc de l'or,
posem-hi coses divines. (1972)

*Quan les presentalles et portem, Senyor!,
de les teves palles vingui'ns la claror.
La claror divina, flama d'infinít,
que arrenqui l'espina del cor afligit. (1972)*

La guerra no la vull,
ni a prop, ni lluny, ni a casa;
la guerra és un escull
que encén els cors, com brasa,
enmig de l'aldarull.

La guerra és un desert
on l'ànima, ferida,
té el viure sempre incert.
Perquè tem l'embranchida
de l'enemic que es perd.

Jo vull només la pau;
la pau que dona joia
i no fa el món esclau.
Porta a la mà una toia
de color de cel blau.

L'home no és mai perdut
si dintre el cor hi aferra
la joia d'un llaüt
que va esquivant la guerra...
I li serveix d'escut.

T'abraço, home valent,
que amb to de filigrana
saps fer sonar vehement *[il·legible]*
l'encís d'una campana
que al mal no diu amén.

Dóna a tothom la mà
que no és mai homicida;
la que Déu et llegà *[mot il·legible]*
per donar amor i vida
i esquivar tot plorar.